సీరియల్

అడుగు ముందుకు వేస్తే భస్మాం

వసుంధర

(ఏడవ భాగము)

లలిత బియ్యే పాసయ్యేవరకూ పెళ్ళిచేసుకోకూడదని అనుకొంటోంది. పెళ్ళిగురించి రామానికి అంత తొందర లేదు.

ఒకరినొకరు చూసుకోకుండా రామం, లలిత ఒక్క రోజుగూడా ఉండలేరు. ఏదో [illegible] ప్రతిరోజూ వారు కలుసుకుంటూనే వుంటారు.

ఇప్పుడు తను [illegible] కొన్ని మాసాల పాటు లలితను [illegible] రామం భయపడుతున్నాడు. ఈ విషయాన్ని లలితతో చర్చించాలని రామం ఇంటి దగ్గరనుంచి బయల్దేరాడు.

ముందుగా రామం పుస్తకాల షాపుకు వెళ్ళాడు. సాధారణంగా ఏదయినా సమాచారముంటే లలిత తన మేనేజరుకు ఉత్తరం ఇస్తుంది. ఆ రోజు అటువంటిదేమీ జరగలేదని తెలిసేక రామం కాలేజీకి వెళ్ళాడు.

కాలేజికి వెళ్ళి తన సందేశాన్నామె కందివ్వడం అతడి కలవాటు. అయితే ఈ రోజుకూ మిగతా రోజులకూ తేడావుంది. మిగతా రోజుల్లో అయితే సాయంత్రం సమయంలో ఎక్కడ కలుసుకోవలసివుందో చెప్పడం కోసం కాలేజీకి వెళ్ళాడు. ఈరోజు ఆమెను పిలిచి అప్పటి కప్పుడు మాట్లాడాలి.

లలిత ఆరోజు కాలేజీకి రాలేదని తెలిసి రామం కంగారు పడ్డాడు. సాధారణంగా లలిత కాలేజీ మానదు. అంటే ఆమె ఆరోగ్యం సరిగా వుండివుండదు. ఆరోగ్యంగావున్న లలిత కింతలో ఏమయింది?

రామం విషయం తెలుసుకోవడానికి లలిత యింటికి వెళ్ళాడు. అతను వెళ్ళినప్పుడు లలిత తల్లి ఇంట్లోవుంది. "ఇంట్లో ఎందుకుంటుంది నాయనా? అది కాలేజీకెళ్ళింది" అందావిడ.

రామం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. లలిత కాలేజీకి వెళ్ళలేదు. కానీ కాలేజీకని చెప్పి ఇంట్లో బయల్దేరింది. అంటే ఆమె ఎక్కడికెళ్ళింది?

అయితే తను కాలేజీనుంచే ఇక్కడకు వస్తున్నానన్న విషయం రామం ఆవిడకు చెప్పలేదు. అక్కణ్ణించి అతను మళ్ళీ కాలేజీకి వెళ్ళాడు. ఈ పర్యాయం అతను లలితకు ప్రాణస్నేహితురాలుగా భావించబడే సూర్యకుమారిని కలుసుకున్నాడు.

"లలిత కాలేజీకి వచ్చింది. కానీ క్లాసులు అటెండ్

గాలేదు. ఆమెకోసం ఎవరోవస్తే అతడితో కలిసి వెళ్ళింది" అంది సూర్యకుమారి.

"ఎవరతను?" అన్నాడు రామం ఆత్రుతగా.

"చాలా విచిత్రమైన పేరు. శ్రీకృష్ణపరమాత్మ!" అంది సూర్యకుమారి.

రామం ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఈ పేరు ఈ రోజునే తాతయ్యదగ్గర విన్నాడు. తాతయ్య చెప్పిందాన్నిబట్టి అతనాట్టే ప్రమాదకరమయిన వ్యక్తికాడు. కానీ అతడికి లలితతో ఏంపని?

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ అన్న పేరుగల మనిషి వయసులో వున్న అందమయిన లలితను తనతో తీసుకువెళ్ళడం రామానికి నచ్చలేదు. కానయితే అతను పిలవగానే లలిత అతడితో ఎందుకు వెళ్ళిందీ అని ఆలోచిస్తున్నాడు. శ్రీకృష్ణపరమాత్మ లలితకు ముందే తెలుసా?

"ఎలా వుంటాడా శ్రీకృష్ణపరమాత్మ?" అన్నాడు రామం.

"చాలా అందంగా వున్నాడు. సమ్మోహనంగా నవ్వుతాడు. చామనచాయ రంగు. వయసు పాతిక్కీ నలభైకీ మధ్యలో ఎక్కడయినా ఉండవచ్చు. లలితకు అతను అంతకుముందు తెలియదట. అతను ఏదో చెప్పగా కంగారు పడి వెంటనే బయల్దేరింది...." అంది సూర్యకుమారి.

రామం లలితకోసం ఎక్కడికి వెళ్ళాలో తెలియక ఆఖరికి వెళ్ళి తన పుస్తకాల షాపులో కూర్చున్నాడు. అక్కడ కొన్ని గంటలుగడిపి మళ్ళీ మరోసారి కాలేజీకి వెళ్ళాడు. లలిత మళ్ళీ కాలేజీకి రాలేదని తెలిసింది.

రామం మళ్ళీ లలిత యింటికెళ్ళాడు.

"అదింటికి ఆలస్యంగా వస్తుందిట నాయనా? ఈ

వేళ ఏదో ప్రయివేట్ క్లాసులున్నాయట" అంది లలిత తల్లి.

"ఎవరు చెప్పారు మీకీ సంగతి?"

"అదే ఫోన్ చేసి చెప్పింది."

రామం అక్కణ్నించి బయల్దేరాడు. లలిత కల్సుకో లేక పోయినందుకు నిరుత్సాహంగా వున్నప్పటికీ అప్పటికి చేయగలిగింది లేదు. అప్పుడే అతనికి తాతయ్య చెప్పిన మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. ఆయన చెప్పిన ప్రకారం ఈ రోజు మధ్యాహ్నం శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తమ యింటికి వస్తాడు.

రామం తనను తనే నిందించుకున్నాడు. ఆ శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ తన ఇంటికివచ్చి వెళ్ళిపోయాడో? ఇంకా ఉన్నాడో? ఒకవేళ లలిత ఆయనతోపాటు తన ఇంటికి వచ్చి వెళ్ళిందేమో—తనకోసం అక్కడే ఎదురు చూస్తోం దేమో!

రామం హడావుడిగా ఇంటికి బయల్దేరాడు. అతను ఇల్లు చేరేసరికి అయిదు దాటింది. తాతయ్య అతడికి గుమ్మంలోనే స్వాగతం పలికేడు. ఇంట్లో యింకెవ్వరూ లేరు.

"శ్రీకృష్ణపరమాత్మ వచ్చాడా?" అన్నాడు రామం.

"ఆఁ! రావటమూ, వెళ్ళిపోవడమూకూడా అయింది. సమయానికి నువ్వుకూడా ఉంటావేమోనని ఆశపడ్డాను. కానీ ఇంటికి రాలేదు" విసుగ్గా అన్నాడు రామేశం.

"ఎన్నింటికి వచ్చాడా పరమాత్మ?"

"మధ్యాహ్నం పన్నెండుగంటలకు. ఆయనా, గురు వులూ కలిసి బయటకు వెళ్ళారు. మన కార్యక్రమం తేలి పోయింది. నువ్వూ గురువులూ కలిసి ఈ రాత్రే గంగా

పురానికి ప్రయాణం కావాలి. ఇందులో జాప్యం జరగ డానికి వీలులేదు" అన్నాడు రామేశం.

"ఏమిటి అర్జంటు?"

"ఆ గురువులుకోసం పోలీసులు పెద్దయెత్తున వెదుకు తున్నారు. గంగాపురంలాంటి ప్రాంతంలో తప్ప గురు వులుకు రక్షణలేదు. అందువల్ల వెంటనే ప్రయాణానికి ఏర్పాటు చేయాల్సివచ్చింది."

రామం నిట్టూర్చి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

"నీకో పెద్ద రహస్యం చెప్పాలి. ఆ గురువులు, శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ వచ్చేలోగా...." అన్నాడు రామేశం.

రామం కళ్ళు మెరిశాయి. "ఏమిటది?"

"నిన్ను నమ్మకం కోసం ఆ గురువులుకు తోడుగా పంపిస్తున్నాను. తప్పితే నువ్వు కడకంటా ప్రయాణం చేయకూడదు. ఏమాత్రం వీలున్నా మధ్యలో బయలేరి వచ్చేయాలి. ఎలాగో గురువులు కనుగప్పి, అతణ్ని ప్రయా ణంలో ఇరికించి నువ్వు వెనక్కు వచ్చేయాలి" అన్నాడు రామేశం.

"తాతయ్యా—మానవతా వాదానికి టాకూర్ నిన్ను ఉదాహరణగా తీసుకున్నాడని నువ్వే చెప్పావు. ఇప్పుడీ స్వార్థం ఏమిటి?" అన్నాడు రామం.

"ఇది ఆత్మహత్యా సదృశమయిన కార్యం. నువ్వు దేశం కోరుకుంటున్న పౌరుడివి. విద్యావంతుడివి. సంస్కార వంతుడివి. నీవల్ల దేశానికి చాలా ప్రయోజనాలు చేకూర గలవు. గురువులు సంఘానికి పట్టిన చీడపురుగు. వాడేమై పోయినా ఫరవాలేదు. అందువల్ల ఎవ్వరికీ నష్టంవాటిల్లదు. వాడు విజయం సాధించాడా—దేశానికి పట్టినపీడ విర గడవుతుంది. ఈ ప్రయత్నంలో వాడి ప్రాణాలుపోయాయా

ఎప్పుడూ సమాజానికీ వాడిపీడ వదలిపోతుంది. రెండు విధాలా దేశానికి నష్టంలేదు. కాబట్టి వాడినేసనికి పురి గొల్పుతున్నాను. నువ్వు వాడిలాంటి వాడివి కాదు. కానీ వీలున్నప్పుడల్లా నువ్వు గురువుల్ని తప్పించుకుని వచ్చేటం దుకు ప్రయత్నించు" అన్నాడు రామేశం గంభీరంగా.

"నువ్వు చెప్పింది కొంతవరకూ నిజమే. అయితే ఈ పనివల్ల ఉపయోగంకూడా నాకు కనబడంలేదు. ఆ అపూర్వనిధి ఇప్పుడున్నవారి ఆధీనంలో ఉంటేనేం, గురువులు చేతిలో ఉంటేనేం. ఏమైనా దేశానికి ఒకటే గదా?" అన్నాడు రామం.

రామేశం స్వరం తగ్గించి "అదే నేనిప్పుడు నీకు చెప్ప బోతున్న రహస్యం. నేను నీకు ఉదయం చెప్పిన కథంతా నిజంగాదు. చాలావరకూ నిజమే! కానీ నిధిగురించి నేను చెప్పినది తప్పు. ఈ వ్యవహారంలో ధనలాభంలేదు. మేం చూసిన ఆలయంలో వున్నది నిధికాదు" అని ఆగిపోయేడు.

రామం కుతూహలంగా "నిధి కాకపోతే....ఏమిటి?" అన్నాడు.

"అది చెప్పకూడదు. చెప్పను" అన్నాడు రామేశం.

"నువ్వేదో దాస్తున్నావు తాతయ్యా!" అన్నాడు రాముం బాధగా.

"అవున్నా—దాస్తున్నాను. కానీ దాచక తప్పదు. నీవు మాత్రం మధ్యలోనే ఎలాగోలా తిరిగి రావాలి...." అన్నాడు రామేశం.

"అయితే ఉదయం ఆ కథ అలా ఎందుకు చెప్పావు?"

"గురువులు ఆ కథ వింటున్నాడని తెలుసునుగాబట్టి" అన్నాడు రామేశం.

రామం ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచాడు.

"అవున్నా— నేను గురువుల్ని చూశాను కానీ చూసినట్లు తెలియనివ్వలేదు. అతడా సమయానికి మనింటికి వస్తాడని శ్రీకృష్ణపరమాత్మ నాకు ముందుగానే చెప్పాడు. అందుకే కావాలని ఎక్కువగా దగ్గి నీకు కథ చెప్పాను" అన్నాడు రామేశం.

"అయితే....గురువులు వినడంకోసం మాత్రం అబద్ధమెందుకు చెప్పావు?"

"గురువులులాంటి వాడ్ని మన పనికి పురికొల్పాలంటే ఇటువంటి ఆకర్షణ వుండాలి. నేను, టాకూర్ ఆటవికుల నుంచి బయటపడినప్పుడే అనుకున్నాం— మేము చూసిన ఆ అపూర్వాలయంలో ఒక అపూర్వనిధి ఉన్నట్టు కథ సృష్టించి సాహసికులను మా కార్యానికి ఉన్ముఖులుగా తయారు చేయాలని. ఆ పథకంవల్లనే శ్రీకృష్ణపరమాత్మ కూడా రంగంలోకి దిగాడు...."

"శ్రీకృష్ణపరమాత్మ కూడా అక్కడ నిధి వున్నదని నమ్ముతున్నాడా?"

"ఆహా" అని నవ్వాడు రామేశం "అందుకే ఆయన శ్రమపడి గురువులును జైల్లోంచి విడిపించాడు. ఆ నిధిని స్వంతం చేసుకోవాలన్న తీవ్రమైన కోరికలో వున్నాడు."

"మరి టాకూర్ ఏం చేస్తున్నాడు?"

"తెలియదు. కానీ శ్రీకృష్ణపరమాత్మను అతగాడే సంపాదించాడు."

"ఈ మోసాలన్నీ యెందుకు చేస్తున్నారు? ఇందులో మీకు కలిసివచ్చేదేముంది?" అన్నాడు రామం.

"ఏమీ లేదు. ఆ కిరాతకులమీద పగ దీర్చుకోడమే! అంతే" అన్నాడు రామేశం.

*　　*　　*

"గురువులూ-నిన్ను నేను ఆ రామేశం నుంచి తప్పించి ఇక్కడికెందుకు తీసుకొచ్చానో తెలుసా?" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"తెలియదు" అన్నాడు గురువులు.

"ఎవ్వరికీ తెలియకూడని ఒక పెద్ద రహస్యం నీకు చెప్పాలి."

"ఏమిటది?"

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తమాషాగా నవ్వాడు "రామేశం మన మనిషి కాదు. మన పనిలో ముందడుగు వేసే ముందీ విషయం నువ్వు గుర్తుంచుకోవాలి."

గురువులు బాగా ఆశ్చర్యపడ్డాడు "ఉదయం నుంచీ నేననుకున్నదంతా తారుమారు చేసేమాటలు చెబుతున్నావు నువ్వు!"

"తలచుకుంటే ఈ సృష్టినే తారుమారు చేయగల వాణ్ని నేను. కానీ యిది మాత్రం నేను చేస్తున్న తారు మారు కాదు. అర్జంటుగా నీకు నిజం చెప్పాల్సివచ్చి చెబుతున్నాను."

"అయితే నేనేం చేయాలి?" అనడిగాడు గురువులు.

"రామేశం చాలా పెద్ద ఎత్తులో వున్నాడు. నువ్వూ, నేనూ ఆ నిధి రహస్యం తెలుసుకున్నాక మనిద్దర్నీ అంతం చేసి తానొక్కడూ దాన్ననుభవించాలని అనుకుంటు న్నాడు. అందుకే తన మనుమడిని నీతోపాటు పంపిస్తు న్నాడు. వాడో కులాసా పురుషుడు. ఎందుకూ పనికిరాని చచ్చు మనిషి. నీకు సాయంగా రాదగ్గ మనిషి కాడు.

రామేశానికి నీ మీద మంచి నమ్మకమేర్పడిందను కుంటాను. నీ శక్తి సామర్థ్యాలమీద ఆయనకు విశ్వాస మున్నట్లుంది. నిన్ను నువ్వే రక్షించుకుంటూ తన మనుమడిని కూడా రక్షించగలవని ఆయన అభిప్రాయపడుతున్నాడు. మీ ప్రయాణపు ఆనుపానులు. తెలుసుకోవడంకోసమే ఆయన తన మనువడిని నీతో పంపిస్తున్నాడు. వాడు నీతో రావడంవల్ల నీకు అనవసరపు శ్రమ తప్పితే ప్రయోజన ముండదు"

"అయితే నాకే తోడూ అక్కర్లేదని చెప్పేస్తాను" అన్నాడు గురువులు.

"అలా అంటే యెలా కుదురుంది? నువ్వొక్కడివే వెడతానంటే రామేశం వివరాలన్నీ సరిగ్గా చెప్పడు. మనుమడు కూడా వస్తాడంటేనే తూచా తప్పకుండా అన్నీ చెబుతాడు. నీ జాగ్రత్తకోసమే రామాన్ని నీతో పంపించాలి,"

"నీ మాటలు నా కర్థం కావడంలేదు. రామంవల్ల నాకేమీ ప్రయోజనం లేదంటావ్! మళ్ళీ అతనుంటేనే నాకు జాగ్రత్తంటావ్?" అన్నాడు గురువులు విసుగ్గా.

"అదే రాజకీయం. నాకైతే అంతా అరటిపండు వలచినట్లు అర్థమవుతూనే వుంది. కానీ నీ కోసం కాస్త వివరించక తప్పదు. జరిగిన కథ కాస్త విను" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"ఈ అపూర్వ నిధి గురించి నేను టాకూర్ ద్వారా విన్నాను. తనకు తెలుగురాని కారణంగా ఎక్కువ వివరాలు సేకరించలేకపోయాననీ రామేశం వద్దకు వెడితే పూర్తి వివరాలు తెలుస్తాయనీ టాకూర్ నాకు చెప్పాడు. రామేశానికీ వివరాలన్నీ నాకు చెప్పడం యిష్టంలేదు.

ఆయనా, టాకూర్ కనిసి ఈ నిధని స్వాధీనం చేసుకుందా మనుకుంటున్నారు. కానీ నేను రంగంలోకి దిగడంవల్ల వాళ్ళకోరక ఫలించ లేదు.

నీ ప్రతాపం విని నువ్వొక్కడివే ఈ నిధని సాధించు కుని రాగల దిట్టవని నేను గ్రహించాను. అందుకే యీ రోజు వుదయం రామేశం ద్వారా నీకన్ని వివరాలూ అందజేశాను. అయితే యిది ప్రమాదంతో కూడుకున్న పని. మనిషికి ధైర్యసాహసాలుంటే చాలదు. తెలివి తేటలూ, తెగింపు సమపాళ్ళలో వుంటేనే కార్యం సానుకూలమవుతుంది. అందుకు అవసరమైనది సమాచారం.

కొంత ముఖ్య సమాచారాన్ని రామేశం దాచి పెడ తాడేమోనని నాకు అనుమానం వుంది. అందుకని ఆయన మనుమణ్ని కూడా నీతో పంపాలని నిర్ణయించాను. రామేశం పని పచ్చివెలక్కాయ గొంతులో పడ్డట్టయింది. ఇప్పుడాయన చచ్చినట్లు తనకు తెలిసిన మొత్తం వివరాలు నీకు చెప్పవలసి వుంది. నీకొక్కకపోయినా మనవాడికైనా ఆయన కొంత సమాచారం చెప్పకపోడు. అదే మీ ఇద్దరికీ శ్రీరామ రక్షగా వుంటుంది."

"నువ్వు చాలా తెలివైన వాడివి."

"తెలివితేటలొక్కటే దేనికైనా చాలవు కాబట్టే నేను నీలాంటివాడికోసం వెతుక్కోవలసి వచ్చింది" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"నన్ను జైల్లోంచి తప్పించగల తెలివితేటలున్న నీకు ఈ కార్యాన్ని సాధించే తెలివితేటల్లేవంటే నమ్మలేను. ఇందులో యింకా ఏదో రహస్యముంది" అన్నాడు గురువులు.

"అందర్నీ జైల్లోంచి తప్పించడం నావల్ల కాదు.

నేను చేయగలిగింది చేశాను. ఆ పైన నీ తెలివితేటలు, సాహసం వుపయోగపడ్డాయి. అవి లేకపోతే నిన్ను జైల్లోంచి తప్పించడం నాకు సాధ్యమయేది కాదు."

గురువులు ముఖంలో రవంతగర్వం తొంగి చూసింది. "రామేశం మన మనిషి కాడంటావ్. అంతవరకూ బాగానే వుంది. మనం అంటే నువ్వు నేనేనా యింకెవరైనా వున్నారా?"

"మంచి ప్రశ్నే వేశావు. నేను మరొకళ్ళతో కలిసే రకంకాదు. ఈ పనిలో నీకు సగం వాటా వుండదు. కానీ నువ్వు వూహించలేనంత ధనాన్ని పోలీసుల బాధ లేకుండా అనుభవించే మార్గం చూపిస్తాను."

గురువులు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ, అతడివంక చూస్తూ "నేనెవరికీ అన్యాయం చేసేవాడిని కాదు. నిజం ముందుగానే చెప్తాను. నాకు కాస్త ముందుచూపు కూడా యెక్కువ. ఉదాహరణకు ఈ రోజు లలిత అనే అమ్మాయిని చిత్రంగా ఎంగేజ్ చేశాను. ఎందుకంటే ఆమె రామాన్ని కలుసుకోకూడదు. రాముం ప్రయాణం విషయం ఆమెకు తెలియకూడదు. తెలిసిందంటే ఆమె రాముం వెంటబడుతుంది. ప్రేమ అలాంటిది. కానీ ఆ ప్రేమవల్ల ప్రయోజనముండదు. అనుకున్న పని రసాభాస అవడం తప్ప!" అన్నాడు.

"అయితే వాళ్ళిద్దరూ ఈ రోజు కలుసుకోలేదా?" అన్నాడు గురువులు.

"లేదు...."

"పాపం-ప్రేమికులు!" అన్నాడు గురువులు. అతడికి ఈశ్వరి గుర్తుకు వచ్చింది. ఇప్పుడామె యెక్కడుందో?

తను జైలునుంచి తప్పించుకుంటానని ముందుగా తెలుసుంటే యెంత బాగుండేది? ఏదో విధంగా ఈశ్వరిని కలుసుకోగలిగి వుండేవాడు.

"లలిత, రామాన్ని కలుసుకోవడం మరొకందుకు కూడా నాకు యిష్టంలేదు. ఒక ఆడపిల్ల ఒక అల్పాయిష్కుడి చుట్టూ ఆశలల్లుకోవడం నా కిష్టంలేదు" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"నీకు జోస్యం కూడా తెలుసా? లేకపోతే రామం అల్పాయిష్కుడని యెందుకనుకుంటున్నావ్?" అన్నాడు గురువులు ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ మాత్రం దానికి జోస్యం తెలియనక్కర్లేదు. అది మన పథకంలోని భాగం. అన్ని గండాలూ గడిచి నిధివరకూ చేరుకుంటే ఆ తర్వాత మీ యిద్దరిలో మిగిలేది గురువులొక్కడే?"

"అంటే?"

"రామం చచ్చిపోతాడు."

"ఎలా?"

"నువ్వే చంపేస్తావు? ఆ హత్య చాలా అవసరం మనకు."

గురువులు ఆశ్చర్యంగా శ్రీకృష్ణపరమాత్మ వంక చూశాడు.

* * *

రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతంలో శ్రీకృష్ణపరమాత్మ వచ్చాడు గురువుల్ని వెంటబెట్టుకుని, వాళ్ళను చూస్తూనే రామేశం ఆహ్వానపూర్వకంగా లేచాడు.

"మీ రిప్పుడు జాగ్రత్తగా గురువులుకు అన్నీ చెప్పాలి. వీళ్ళ విజయం మీరు చెప్పిన వివరాలనుబట్టే వుంటుంది.

ఏదైనా ముఖ్యవిషయం చెప్పడం మరిచిపోయారంటే యిద్దరూ కూడా మనకు దక్కరు" అన్నాడు శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ.

"గుర్తున్నంత వరకూ అన్నీ చెప్పనే చెప్పాను. గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా నా మనవడికి చెబుతూ నేవున్నాను. ఇంక చెప్పాల్సిన విశేషాలు యెక్కువగా వున్నాయను కోను. అయినా మరొక్కసారి వీళ్ళకు ప్రయాణ వివరాలు చెప్పావనంటే ఏమైనా సందేహాలుంటే తీర్చుకోవచ్చు" అన్నాడు రామేశం. మరొక్కసారి ఆయన వివరాలన్నీ ఓపిగ్గా మళ్ళీ గురువులుకూ, రామానికీ చెప్పాడు.

అన్నీ చెప్పడం అయ్యేక "ముఖ్యంగా మీరు గుర్తుంచుకో వలసిన విషయం-గంగాపుర గ్రామం సంగతి! మీరు ముందడుగు వేయాలంటే మీకు సాయపడగలవారు ఊరి పెద్దలు మాత్రమే!

అయితే ఓ పట్టాన వారు నిజం చెప్పరు. వారిచేత నిజం పలిగించగలిగి వారిద్వారా ఆ ఆటవికుల ప్రాంతాన్ని చేరితే సగం సమస్య తీరినట్లే! అలా కాక దొంగదారిన వెళ్ళాలనుకుంటే మాత్రం మీ యిద్దరూ తిరిగిరావడం అసాధ్యం!

ఆ ఆటవికుల గూడేనికి గంగాపురం గ్రామపెద్దలచేత దారి చెప్పించగలిగారంటే అదే మీకు మొదటి అడుగు. అది యెలా సాధించాలో బాగా ఆలోచించుకోండి. గంగాపుర గ్రామానికి ఏదో మహా అండదండలున్నాయని నాకు బాగా నమ్మకం. అందువల్ల వారిచేత మీకావల సిన సమాచారాన్ని చెప్పించడం అంత సులభమైనది కాదు" అన్నాడు రామేశం.

"ఎవరి అదృష్టమైనా మొదటి అడుగులోనే వుంటుంది.

నా అదృష్టం మీద నాకు నమ్మకముంది" అన్నాడు గురువులు.

"గురువులూ! నువ్వు శక్తిమంతుడివి. సాహసవంతుడివి. నా మనవడిని నీ చేతుల్లో పెడుతున్నాను. వాణ్ని అన్ని వేళల్లోనూ కాపాడతానని మాటివ్వు" అన్నాడు రామేశం.

గురువులు తటపటాయించాడు. రామేశం కళ్ళలోని దైన్యం అతడిని కరిగించింది. నాకూ నా గురించి అలా తపించేవాళ్ళుంటే ఎంత బాగుండును? అనుకున్నాడతను. అప్రయత్నంగా ఈశ్వరి అతడి ఊహల్లోకి వచ్చింది.

రామం చిరాగ్గా తాతవంక చూసి "నేనేమైనా పసిబాలుడినా తాతయ్యా! వయసులో గురువులు కంటె ఎంతో చిన్న వుండను. మా ప్రయాణంలో యిద్దరమూ పరస్పరం రక్షించుకుంటాము" అన్నాడు.

"అలాకాదు. నేను గురువులు దగ్గర్నుంచి మాట తీసుకోవాలి" అన్నాడు రామేశం.

"మాటకేముంది గురువులూ-అలా తటపటాయించ కూడదు. వెంటనే యిచ్చేసేయ్" అన్నాడు శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ.

వెంటనే గురువులు, రామేశం చేతిలో చేయివేసి "నా ప్రాణాలు పోయేదాకా మీ మనవడిని నేను కాపాడతాను" అని కృష్ణపరమాత్మ వైపు తిరిగి "యీ గురువులు మాట యిచ్చేడంటే దానికి తిరుగుండదు. నేను బ్రతికుండగా ఈ రామం వంటిమీద ఈగ కూడా వాలదు" అన్నాడు.

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ నవ్వి "అంతా మన భ్రమ. ఈలోకంలో చేసేవెవ్వరు? చెప్పేదెవ్వరు? మాట ఇచ్చే

దెవ్వరు? తప్పెవ్వరు? అని ఆ భగవంతుడి యిష్టాను సారం అలా జరిగిపోతుంటాయి. నువ్వు లేనిపోని సెంటిమెంట్లు గురించి ఆలోచించకు. సమయానుకూలంగా ప్రవర్తించు. ఏమి చేయవలసివచ్చినా నీదేమీ లేదనుకుని, నువ్వు నిమిత్తమాత్రుడవనీ గ్రహించి మసలుకో. నీకు విజయమవుతుంది" అన్నాడు.

రామేశం అనుమానంగా శ్రీకృష్ణపరమాత్మ వంక చూసి "భగవద్గీత ద్వాపరయుగం లోనిది. కలియుగంలో మనిషి చేసే పాపాలు మనిషివే! దేవుడివి కాదు"— అన్నాడు.

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ నవ్వి "భగవద్గీతకు కాలదోషం పట్టించకండి" అన్నాడు.

* * *

"కూర్చోండి" అన్నాడు గంగాపురం ప్రెసిడెంటు.

గురువులు, రామం ఇద్దరూ కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

"ఇప్పుడు వివరంగా చెప్పండి మీరు వచ్చిన పనేమిటో?"

గురువులు గొంతు సవరించుకున్నాడు "మీ గ్రామానికి సమీపంలో ఒక ఆటవిక జాతి ఉంటోంది. వారి నివాసస్థానానికి వెళ్ళడానికి దారి చెప్పాలి."

ప్రెసిడెంటు ఆశ్చర్యంగా గురువులు వంక చూసి "సమీపారణ్యంలో ఒక ఆటవిక జాతి వుందని నాకూ తెలుసు. అక్కణ్ణించి ఆటవికులు వచ్చి వెడుతూంటారు. కానీ మా కెవ్వరికీ వారి నివాసస్థలం గురించి తెలియదు. తెలుసుకోవలసిన అవసరం కూడా మాకు లేదు" అన్నాడు.

"మీరిలాగే చెబుతారని ముందే విన్నాను" అన్నాడు గురువులు.

ప్రెసిడెంటు ఆశ్చర్యంగా "ఎవరు చెప్పారు?" అన్నాడు.

"మీ కీర్తి దిగంతాలకు వ్యాపించింది. అది వినే మేమిక్కడకు వచ్చాం."

ప్రెసిడెంటు ముఖం మార్చుకుని "మీరు సూటిగా మాట్లాడడంలేదు. చెప్పదల్చుకున్న దేమిటో స్పష్టంగా చెప్పండి!" అన్నాడు.

"చాలా స్పష్టంగా చెప్పాను. ఆటవికుల నివాస స్థానానికి దారి చెప్పాలి" అన్నాడు గురువులు.

"తెలియదని నేనూ చెప్పాను...." అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"సరే-పోనీ మీ యింట్లో ఆశ్రయమివ్వండి. నాలుగు రోజుల్లో ఆ దారి మేమే తెలుసుకుంటాం" అన్నాడు గురువులు.

"అతిథుల కెప్పుడూ మా యింట ఆహ్వానముంటుంది" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు "మీకు భోజనం కూడా నేనే ఏర్పాటు చేయిస్తాను"

"ఆ శ్రమ మీకు అవసరంలేదు. మేము పరమ నిష్టా గరిష్టులం. ఒకరి యింట ఆతిథ్యం స్వీకరించడానికి ఇష్ట పడం" అన్నాడు గురువులు.

ప్రెసిడెంటు వారికో గదిని చూపించాడు. రాముం, గురువులు ఆ గదిలో ప్రవేశించారు. గదిలో రెండుమడత మంచాలున్నాయి—అంతే!

గురువులు గదిని శ్రద్ధగా పరిశీలించాడు. ప్రెసిడెంటు వెళ్ళిపోయాక అతను ఆ గది తలుపులువేసి రాముం దగ్గరకు వచ్చి—"మనం జాగ్రత్తగా వుండాలి!" అన్నాడు.

"అవును—" అన్నాడు రామం. ప్రెసిడెంటు, గురువులు మాట్లాడకుంటూంటే రామం ప్రెసిడెంటును జాగ్రత్తగా గమనించాడు. ఆయన కళ్ళలోని క్రూరత్వం ఆపదను సూచించింది.

రామానికి తాతయ్య చెప్పిన మాటలు గుర్తున్నాయి. ప్రమాదంతో కూడిన కార్యమిది. తను ఎలాగో అలా గురువుల్నించి తప్పించుకొని త్వరగా వచ్చేయాలి. ఆ విషయమై ఆలోచిస్తున్నాడతను.

"మనమిద్దరం ఒకరి పథకాలు ఒకరితో చర్చించకూడదు. నీ పద్ధతిలో నువ్వూ నా పద్ధతిలో నేనూ ఎత్తులు వేసుకుంటూ పోవాలి. గుర్తుంచుకో! నువ్వు అబద్ధాలు చెప్పి ఊరి పెద్దల్ని తప్పుదారి పట్టించు. వాళ్ళ చేత నిజం చెప్పించేపని నేను చూసుకుంటాను...." అన్నాడు గురువులు.

రామానికి యిదొక అద్భుతమైన అవకాశమనిపించింది. ఊరి పెద్దల్ని మంచిచేసుకుని తాను బయటపడవచ్చు. గురువులు కేవిధమైన అనుమానమూ రాదు.

గంగాపురం చేరుకోవడం అంత సుకరం కాదు. అక్కడికి బస్సులు లేవు. అయిదు కిలోమీటర్ల దూరంలోవున్న మరో గ్రామంవరకూ బస్సులు వస్తాయి. అక్కడ్నించి నడకదారిన గంగాపురం చేరుకోవాలి.

ఉదయం ఏడున్నరనుంచి నడక మొదలుపెడితే పది గంటల సమయానికి గంగాపురం చేరుకున్నారు. ఉదయపు ఎండ వారి శక్తిని చాలావరకూ లాగేసింది. ఊర్లోని చిన్నయ్య హోటల్లో ఫలహారాలు సేవించి మజ్జిగ త్రాగి ప్రెసిడెంటు ఇల్లు చేరారిద్దరూ. ప్రస్తుతం వారిద్దరికీ చాలా

అలసటగావుంది. ఇద్దరూ సాయంత్రం వరకూ నిద్ర పోయారు.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు ముందు గురువులుకే మెలకువ వచ్చింది. అతను రామాన్నికూడా లేపాడు. ఇద్దరూలేచి తమ బ్యాగులోంచి బ్రెడ్ తీసుకుని తిన్నారు. తర్వాత గురువులు తలుపు తీశాడు.

ప్రెసిడెంట్ ఇంట్లోనే వున్నాడు. గురువులు మాటల కాయన కష్టపెట్టుకున్నట్లు లేదు. ఆప్యాయంగానే యిద్దరినీ పలకరించాడు.

"నాకు తెలియకడుగుతాను. ఆ ఆటవికులతో మీకేమిటి పని?" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్ గురువుల్ని గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ.

"ఒక అపూర్వనిధికి వాళ్ళు దారి చూపించగలరు. ఈ విషయం మీకు తెలుసునో, తెలియదో—" అన్నాడు గురువులు.

"అపూర్వనిధి అంటే?" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్ ఆశ్చర్యంగా.

"అంటే—ఆ నిధి ఒకమనిషి అనుకోండి. ఈ ఊరులోని అందరూ ఆ నిధిలోని బంగారం తీసుకుని కోటీశ్వరులై పోయారనుకోండి. అప్పుడా మనిషి అనుకొన్న నిధిలో గోరంత బంగారం తరుగుతుందన్న మాట!" గురువులు అన్నాడు.

ప్రెసిడెంట్ పెదవి విరిచి, "అబ్బే—ఆ ఆటవికులకలాంటి నిధులుగురించి తెలిసి వుంటాయని నేననుకోను. ఎవరో మీకు తప్పుసమాచారం అందించారు" అన్నాడు.

"మీరెప్పుడయినా నిధిగురించి ఆటవికులను ప్రశ్నించారా?"

"లేదు. కానీ వాళ్ళగురించి బాగా తెలిసినవాణ్ని-" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్.

"అందుకే అడుగుతున్నాను. వాళ్ళ గూడేనికి మీరూ మాతోపాటు రాకూడదమూ—ఆ నిధిగురించి వాళ్ళచేత చెప్పించడమేగాక మీకూ అందులో కొంత వాటా ఇస్తాను" అన్నాడు గురువులు.

"ఏదో ఆ పరమాత్ముడిచ్చింది చాలు నాకు, ఇంకేమీ ఆశ లేదు...."

గురువులు నవ్వి—"మీ తృప్తి చూస్తుంటే తరగని నిధి మీకే ఉన్నట్లు అనిపిస్తోంది" అన్నాడు. ప్రెసిడెంట్ ఉలిక్కిపడగా గురువులింకా ఇలా అన్నాడు— "నేను నిధిగురించి చెప్పినప్పుడు మీరేమాత్రమూ కుతూహల పడలేదు. అంటే దాన్నిగురించి మీకు యిప్పటికే చాలా విశేషాలు తెలిసి వుండాలి!"

ప్రెసిడెంటు ఇబ్బందిగా నవ్వి—"అవును, నిజమే! ఆ అపూర్వ నిధిగురించి నేనూ విన్నాను. ఇప్పటికి చాలా మంది వచ్చి నన్నడిగారా నిధిగురించి. ఈ విషయంలో మీరు కొత్తగాదు" అన్నాడు.

"చాలామంది అంటే—నిధిగురించి కనుక్కోడానికీ గ్రామానికి తరచుగా బయటి జనంవస్తుంటారా?" అన్నాడు గురువులు ప్రెసిడెంట్ కళ్ళలోకి గుచ్చిగుచ్చి చూస్తూ.

ప్రెసిడెంట్ గతుక్కుమని—"ప్రత్యేకంగా అందుకని ఎవ్వరూ రారు. సాధారణంగా అడవి ప్రాంతాలవుండే పల్లెటూళ్ళలో చాలా మూఢనమ్మకాలు ముడిపడివుంటాయి. అలాంటిదే ఇదీను. ఎవరింటికయినా బంధువులొచ్చినా ఎవరయినా కొత్తవారీ వూరు వచ్చినా ఏదో నిధివుందను కుంటూంటారు. ఆ నిధిగురించి నన్నే అడుగుతుంటారు.

ఇక్కడే ఏంటిలెండి-ఎక్కడయినా ఉంటుంటాయిలాంటి పుకార్లు. ఆ మధ్య ప్రభుత్వం ఏదో రాజుగారి కోటలో నిధివుందని తవ్వకాలు తవ్వించింది. సుభాస్ చంద్రబోస్ బ్రతికున్నాడని ఇప్పటికీ ఎన్నోపుకార్లు చెప్పుకుంటూం టారు. అలాంటిదే ఇదికూడా" అన్నాడు.

ప్రెసిడెంట్ చాలా తెలివైనవాడని రామం, గురు వులు ఇద్దరూ గ్రహించారు.

"మీ మాటలు బాగానే వున్నాయి. కానీ నిధిగురించి చాలామంది మీ దగ్గరకే వస్తూంటారని అంటున్నారు. కారణమేమిటో?" అన్నాడు గురువులు.

"ఊరి ప్రెసిడెంటును. కలిగినవాణ్ని. నలుగుర్నాద రించగల దన్నుగలవాణ్ని. ఈ ఊర్లోని పెద్దమనుషులంద ర్లోకీ పెద్దమనిషిని" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్.

"వీటన్నింటికి కారణం మీకా నిధిగురించి తెలియడం వల్ల కాదుగదా!"

గురువులు మాటలకు చురుక్కుమని చూశాడు ప్రెసి డెంటు. అతను చాలా తెలివైనవాడని ఆయన పసి గట్టేడు. ఆయన బుర్రలో రకరకాల ఊహలు గిరగిరా తిరుగుతున్నాయి.

"మీరలాగనుకుంటే మాత్రం నాకొచ్చిన యిబ్బంది ఏముంది?" అన్నాడాయన.

గురువులు నవ్వి "ఇబ్బందంటే ఇబ్బందేమరి. మీకు నిధిగురించి తెలుసుననుకుంటే మిమ్మల్నో పట్టాన వదలను గదా!" అన్నాడు.

"మనుషుల్ని వదిలించుకోడం నాకు బాగా తెలుసు" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్.'

గురువులు నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో హేళనవుంది.

ప్రెసిడెంటుకూడా ఎక్కువగా మాట్లాడలేదు. తరు వాత గురువులు, రామం కాసేపు ఊళ్లో తిరిగి వచ్చారు.

గంగాపురం పెద్ద గ్రామంకాదు. జనాభా రెండు వేలకు మించదు. సాధారణంగా అలాంటి గ్రామంలో సర యిన సదుపాయాలుండవు. గంగాపురంలో ఇద్దరు మంచి డాక్టరులున్నారు. ఓ మెడికల్ షాపు వుంది. అందులో దొరకని మందులు లేవు. రెండుమూడు మంచి దుకాణా లున్నాయి. వాటిలో పట్నంలో దొరికే ప్రతి ఫ్యాన్సీ ఐటమూ దొరుకుతుంది.

ఊరికి పెద్దమనుషులుగా పరిగణించబడే పదిమందినీ, మధ్యతరగతి వాళ్ళనో పాతికమందినీ తప్పిస్తే మిగతా వాళ్ళందరూ కష్టజీవులు. వారి పరిస్థితికూడా దయనీ యంగా వుంది. పెద్దమనుషులకు సేవ చేయడం కోసమే బ్రతుకుతున్నట్లున్నారు వాళ్ళు.

గురువులు, రామంతో "రేపో ఎల్లుండో ఈ పేదవాళ్ళం దర్నీ పలకరించి వస్తాను. పెద్దమనుషులంటే వాళ్ళకు గౌరవభావ మున్నట్లులేదు" అన్నాడు.

"ఎవరెవరు ఏం చేయదల్చుకున్నదీ ఒకరితో ఒకరు ముందుగా చెప్పుకోకూడదని నువ్వే అన్నావు" అన్నాడు రామం.

గురువులు చిత్రంగా రామంవంక చూసి "గుడ్, ఒప్పం దాన్ని స్ట్రిక్టుగా పాటించే వాళ్ళంటే నాకూ ఇష్టమే!" అన్నాడు.

ఊళ్లో పళ్ళు కొనుక్కొని తిన్నారు. చిన్నయ్య హోటల్లో మజ్జిగ తాగారు. రాత్రి యెనిమిదిగాకుండా ప్రెసిడెంట్ ఇల్లు చేరారు.

"ఎలావుంది మా వూరు?" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"ఇండియాలాగే వుంది" అన్నాడు గురువులు.

"మీరు చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడతారు. కానీ ఒక చిన్న మనవి. రాత్రి పడుకోబోయేముందు ఆటవికుల గురించి ఆలోచించకండి. ఒక దేవతవుందా ఆటవికులకు. నాగరికులు తమ గూడెంలో అడుగుపెట్టడం ఆ దేవతకిష్టముండదంటారు. అటువంటి కోరిక యెవరయినా నాగరికులకు కలిగితే ఆ దేవత తన అపూర్వ శక్తులతో శిక్షిస్తుందట" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"మీ ఇంట్లో వుండగానా?" అన్నాడు గురువులు.

"అపూర్వ శక్తులుగల దేవతకు ఈ ఇల్లూ, ఆ యిల్లూ అని ఏమిటి?" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"పోనీ మీ ఊళ్లో వున్నప్పుడూ?"

"ఆ దేవత శక్తులకు గ్రామాలవధులు సృష్టించలేవని అంటారు...."

"అయితే ఆ దేవతగురించి భయపడక్కర్లేదు. నిధి గురించి ఏవో పుకార్లున్నాయన్నారు చూడండి. అలాంటివే అయుంటాయివీనూ! ఎందుకంటే ఈ ఆటవికులను చూడాలని చాలాకాలంగా అనుకుంటున్నాను నేను. కానీ ఇంతవరకూ ఏ ప్రమాదాలూ జరుగలేదు నాకు. ఈ ఊరు రావడానిక్కూడా అడ్డంకులు ఎదురుకాలేదు...." అన్నాడు గురువులు.

ప్రెసిడెంటు మళ్ళీ గురువులువంక చురుక్కుమని చూశాడు. నువ్వు అతి తెలివిగా మాట్లాడుతున్నావన్న భావం అందులో వుంది. అలా మాట్లాడే మనిషి అంతవరకూ ఆయనకు తటస్థపడ్డట్లులేదు.

"మీ ఇష్టం. నాకు తెలిసింది నేను చెప్పాను...." అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

తర్వాత ముగ్గురూ విడిపోయారు. గురువులు, రామం తమకని నిర్దేశించబడిన గదిలోకి వెళ్ళారు.

గదిలోకి వెళ్ళాక రామం, గురువులు ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు. గురువులు తలుపులు వేశాడు. తర్వాత గదిని బాగా పరిశీలించి చూశాడు. మూల మూలలా పరిశోధించాడు. కిటికీ తలుపులు తీస్తే గదిలోకి చల్లటిగాలివస్తోంది. ఇద్దరూ చెరో మంచంమీదా పడుకున్నారు.

గురువులు మడత మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకుని ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడికి నిద్ర రావడంలేదు. రామేశం చెప్పిన వివరాలు గుర్తు చేసుకుంటున్నాడు.

"రామం—"

"ఊఁ."

"నీకు దయ్యాలంటే నమ్మకముందా?"

"లేదు. కానీ భయం—"

"నాకు నమ్మకంలేదు" అన్నాడు గురువులు.

"నాకు నిద్రవస్తోంది" అన్నాడు రామం.

గురువులు, రామాన్ని పలకరించలేదు. ఆలోచిస్తున్నాడు. ఈ రాత్రి ఏమైనా జరుగుతుందా? గదిలోకి ఎవరయినా వస్తారా? వస్తే ఎలా వస్తారు?

గురువులు కళ్ళు బాగా చీకటికి అలవాటుపడ్డాయి. గదంతా చీకటిగా వున్నప్పటికీ అన్నీ స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. అతను రామం పక్కవైపు చూస్తున్నాడు. రామంలో కదలిక లేదు.

గురువులు మనసు ప్రమాదాన్ని శంకిస్తోంది. ఆ రాత్రికి నిద్రపోకూడదనే అతననుకున్నాడు. 'తన ముందు కార్య

క్రమం గురించి వివిధ రకాలుగా ఆలోచిస్తూన్న అతనికి హఠాత్తుగా గది పై భాగమున చలనం కనబడింది. అక్కణ్నించి తలుపులా తెరచుకుంటోంది.

గురువులు చూస్తూండగా పై భాగంనుంచి తలుపు పూర్తిగా తెరుచుకొంది. పైనుంక మూడు ఆకారాలు క్రిందకు దుమికాయి. అంత ఎత్తునుంచి దుమికినా గదిలో రవంత శబ్దంకూడా రాకపోవడం గురువులకు ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఆ ఆకారాలకు నిండా నల్లటి ముసుగువుంది. అతను చూస్తూండగా ఒక ఆకారం గది గుమ్మంవద్దకు వెళ్ళింది. రెండో ఆకారం రామాన్ని, మూడో ఆకారం అలిన్ని సమీపిస్తున్నాయి.

గురువులు మూసీమూయనట్లుగా కళ్ళుమూసి ఆ ఆకారాన్ని గమనిస్తున్నాడు. ఆకారం చేతులు గురువులుముఖం మీదకు వస్తున్నాయి.

అతడు క్షణంకూడా వృథా చేయలేదు. ఛటుక్కున చేయిజాపి ఆ ఆకారాన్ని పట్టుకుని తనమీదకు బలంగా లాక్కుని మెడమీద బలంగా ఒక దెబ్బ వేశాడు. కిక్కురు మనకుండా ఆ ఆకారం మంచంమీద పడిపోయింది.

గురువులు పక్కమీంచి ఛటుక్కున లేచాడు. ఈలోగా మిగతా రెండు ఆకారాలూ అతన్ని సమీపించాయి. ఒకే పర్యాయం గాలిలోకి లంఘించి ఇద్దరి భుజాలమీదా దెబ్బ కొట్టేడు గురువులు.

వాళ్ళా దెబ్బకు కిక్కురుమనలేదు. చతికిల బడ్డారు. గురువులు వేగంగా కదలివెళ్ళి స్విచ్ వేశాడు. గదిలో దీపం వెలిగింది.

"ఇంక మీ ముసుగులు తీయండి" అన్నాడు గురువులు

వాళ్ళను ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా. అప్పుడు ముసుగులలోంచి మనుషులు బయటకు వచ్చారు. అప్పుడే మెలకువ వచ్చి ఆ దృశ్యంచూసిన రామం ఆశ్చర్యపడి "ఏం జరిగింది?" అన్నాడు.

"నువ్వు నిద్రలో వున్నావు. నేను మెలకువగా వున్నాను. వీళ్ళు గది పైభాగంనుంచి క్రిందకు దిగారు. కావడానికి ముగ్గురు. చూడ్డానికి పిశాచుల్లా వున్నారు. నా దెబ్బకు తట్టుకోలేక లొంగిపోయారు. అసలు ఎందుకొచ్చారో ఇప్పుడు చెబుతారు" అన్నాడు గురువులు.

వాళ్ళవద్ద ఒక మత్తుపదార్థం వుంది. అది వాసన చూసినవాడికి సగం మెలకువ వుంటుంది. అవయవాలు స్వాధీనంలో వుండవు. మనిషి ఆ పరిస్థితులలో వున్నపుడు వీళ్ళు దెయ్యాల్లా నటించి భయపెడతారట. ఇది ప్రెసిడెంటు చేసిన ఏర్పాటు.

"ఈ ఏర్పాటువల్ల ప్రయోజనం?" అన్నాడు గురువులు.

"మాకు తెలియదు" అన్నారు ముగ్గురూ.

గురువులు, రామం కలిసి వాళ్ళని తాళ్ళతో కట్టేశారు. తర్వాత ఇద్దరూ నిద్రకు పడ్డారు. "ఈ పర్యాయం నువ్వు నిద్రపో. నేను మెలకువగా ఉంటాను—" అన్నాడు రామం.

"దెయ్యాల రహస్యం తెలిసిపోయిందిగా. ఇంకేమీ ప్రమాదంలేదు. హాయిగా పడుకోవచ్చు—" అన్నాడు గురువులు.

ఉదయం వాళ్ళకు మెలకువ వచ్చేసరికి కాస్త ఆలస్యమయింది. ప్రెసిడెంటు తలుపులు బాదుతున్నాడు. గురువులు తనేవెళ్ళి స్వయంగా తలుపు తీశాడు.

"నిద్రబాగా పట్టిందా?" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు గురువులువంక చూస్తూ. ఆయన గదిలోకి చూడలేదు. గురువులు గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళాడు.

"పట్టింది కానీ ఒక రాత్రివేళ దెయ్యాలు బాధ పెట్టాయి. చాలా భయంవేసింది. ఈ రాత్రి తెల్లవారుతుందా అనుకొన్నాను" అన్నాడు గురువులు.

ప్రెసిడెంట్ గర్వంగా నవ్వి, "నేను చెప్పాగా—" అన్నాడు.

"ప్రెసిడెంటుగారూ, మీకు దెయ్యాలమీద నమ్మకముందా?"

"ప్రత్యక్షానుభవం జరిగాక నమ్మక తప్పదుగదా— ఇప్పుడు మీక్కూడా నమ్మకం కలిగే వుంటుంది—" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"నాకు దెయ్యాలమీద నమ్మకంలేదు. నా అభిప్రాయంలో అవి మనిషి కల్పించుకొన్న భ్రమ" అన్నాడు గురువులు.

"నిన్నరాత్రి అనుభవంకూడా అంతే నంటావా?"

"ఔను—అది మీరు కల్పించిన భ్రమ" అన్నాడు గురువులు.

"అంటే మీ అభిప్రాయం...."

"ఏమీలేదు. మీ రెప్పుడూ దయ్యాల్ని చూసి వుండకపోతే అవెలాగుంటాయో చూపిస్తాను - వస్తారా?" అన్నాడు గురువులు.

ప్రెసిడెంట్ తడబడ్డాడు. తర్వాత ఆయన గదిలోని ముగ్గురు మనుష్యుల్ని చూసి మరింత కంగారుపడ్డాడు.

"ఇప్పుడేమంటారు?" అన్నాడు గురువులు.

(సశేషం)